

Đi tìm một thế giới khác

■ SAO MAI PHẠM

Một cơ thể người hầu như đã cạn kiệt sinh lực nằm dần xuống chiếc giường trong phòng bệnh. Đến nước này rồi thì không ai còn để tâm đến việc phân biệt giới tính của bệnh nhân nữa. Những từ như "hở hang", như "phoi thân" không còn cần thiết dùng để đánh giá đạo đức hay phong văn hóa của một con người nữa.

Ai cũng chai lỳ, vô cảm trước cơ thể đã tóp lại của người bệnh, duy chỉ một người còn có cảm giác ngưng ngừng đến tê dại. Người đó chính là bệnh nhân! Nhưng mà muộn rồi. Từ hai hốc mắt của bệnh nhân thỉnh thoảng ứa ra hai giọt nước mắt mặn chát, tủi hổ...

Trong góc phòng là một bộ salon không còn mới. Người chồng của bệnh nhân đang ngồi ở đó với chiếc điện thoại chưa bao giờ rời khỏi tay anh ta.

Với người chồng, hôm nay đã đến phiên buộc phải vào viện trông vợ. Phải trông cho phải phép thôi, đã cạn kiệt mọi lý do để né tránh và dùn đẩy rồi. Thôi thì có. Trông thế kia thì chả còn mấy nả nữa đâu!

Trong căn phòng lúc này chỉ còn có hai vợ chồng. Chỉ cần người chồng cố gắng đến bên giường bệnh nhìn vợ bằng con mắt xót xa ái ngại biết đâu người bệnh sẽ mang sang thế giới bên kia một trời hàm ơn, ấm lòng.

Trong phòng, ngoài cái mùi đặc trưng cố hữu của bệnh viện, tuyệt nhiên không có một chút hơi hương của mùi chồng, mùi vợ!

Thế mới biết khi đã nhạt tình, phai nghĩa, kể cả cái thứ mà người ta vẫn gọi là tình người, hay tình đồng loại cũng không có chỗ để chen chân. Căn phòng im phăng phắc.

Ngoài tiếng máy móc rì rầm không còn bất kỳ một âm thanh nào khác. Ở đây mọi thứ như ngưng trệ. Mọi thứ dường như đều vô nghĩa ...

Bỗng sự im ắng bị phá vỡ bởi tiếng nói của người chồng. Đùng hơ là tiếng người chồng trả lời một ai đó qua điện thoại. Dẫu đã cố hạ giọng thì thào, lạ lùng làm sao cái thứ thỉnh giác vụt trở nên tinh tường của bệnh nhân vẫn nghe thấy được tất cả! Nhưng...giá mà không phải lọt vào tai những lời này...

"A lô...em à? Ủ...hôm nay chịu khó nhịn nhé để anh diễn vai chồng xót xa thương vợ. Suyt... suyt... diễn khó phết đấy. Ngoài anh ra chả có thằng đàn ông nào diễn giỏi hơn!

Này... không phải ghen với một cái xác không hồn. Nhé!

Thôi mà... nghe anh, con yêu quá xinh đẹp của anh cố nhịn đi! Sắp là của em tất tẩn tật rồi còn gì hi hi hi...

Anh đã bảo là không phải lo. Bọn chúng lớn rồi. Thành lớn thì đã học xong. Nó có nghề rồi. Dấn lên một chút là xin xong cho nó chỗ làm....Thì mất tiền chứ sao? Cái gì mà chẳng phải tiền? Đàng này bọn quái thai ấy lại đòi rất nhiều tiền. Nhưng anh cần hết! Còn con bé con thì nhà ngoại gánh. Chắc...tiền...lại tiền....Anh đưa tiền là xong! Đấy! Thu xếp ổn chưa? Nhà là của em. Anh là của em. À không, cái tài khoản ngân hàng của anh thuộc về em. Được chưa?

Trên giường, bệnh nhân bỗng run rẩy lên từng đợt.

Ấy nhưng trong lòng ngực của "cái xác không hồn"

như người chồng vừa gọi vẫn còn tồn tại một thứ mà người ta gọi là trái tim. Trái tim dẫu bây giờ chỉ có thể đập những nhịp chậm chậm đầy gắng gỏi thì cũng còn vẹn nguyên khả năng cảm nhận được sự quặn thắt đau khổ và cay đắng. Rồi trái ngược với những đoán định của người chồng, "cái xác không hồn" ấy lại đang tua lại cuốn phim quá khứ mà chính người đàn ông kia và mình là hai nhân vật chính ...

Hồi đó Thu Minh và Quốc Huy học cùng lớp với nhau từ những năm cấp hai. Do học chậm một năm, lại đúp một năm nên Minh hơn Huy hai tuổi.

Mấy năm học cấp hai, chả ai để ý đến cái sự chênh lệch tuổi tác này. Cũng chẳng ai để tâm đến việc Minh thì khô quắt đen đúa, còn Huy thì mũm mĩm trắng như cục bột. Có lần mẹ Huy còn lời Minh ra bảo "Có gì Minh bảo vệ em Huy cho có né. Đứa nào bắt nạt em, Minh nhớ đánh lại nó cho cô!"

Gi chữ đánh nhau, kể cả đánh nhau với bọn con trai, là chuyện Minh không ngần bao giờ. Vốn con nhà buôn bán chạy chợ lại đồng anh đồng em, sinh ra Minh đã là đứa con gái nhanh nhẹn, táo tợn, lý lợm. Minh coi cái việc mình phải bảo vệ Huy, chăm bẵm Huy là chuyện đương nhiên.

Có lần Minh còn xả thân đánh nhau với ba đứa con trai và mấy đứa con gái châu rìa nó mồm chỉ vì bọn ấy nói Huy là đồ con hoang. Kết quả là Minh bị chúng nó đấm đá cho tả tơi rơi rụng, học máu mũi, bầm tím cả hai bên mắt. Sau trận đấy, Huy hoàn toàn "thuộc về" Thu Minh.

Nhưng qua hè lớp 7, vào năm học lớp 8 thì mọi sự mất dần đi sự vô tư. Chỉ qua mấy tháng hè mà Quốc Huy cao lên rất nhiều. Giọng đã bắt đầu vỡ tiếng. Đã có tí râu lún phún trên mép. Điều khác biệt rõ hơn cả là Huy không còn vẻ mũm mĩm trẻ con nữa mà trở nên rắn rỏi săn chắc, rậm nắng hơn vì cả mấy tháng hè đi bơi và đá bóng ngoài đường.

Thu Minh cao lên không nhiều nhưng cái vẻ khô cứng như que củi với dáng đi khuyhnh khoảng ngang tàng dường như đã trút lột. Ngực đã nhu nhú, e lệ. Dừng như có sự ngăn cách chắn giữa hai đứa.

Vốn nặng gánh gia đình, Minh buộc phải đảm đương quán xuyên mọi việc từ rất sớm. Minh nhạy bén trong việc cùng mẹ buôn bán. Minh sẵn sàng xù lông nhím ngoa ngoắt với những khách hàng khó tính. Tuy đã dậy thì, có phần mềm mại nữ tính hơn, nhưng so với các thiếu nữ khác ở phố, ở trường, Minh giống như một cái cây hoang dại mọc ở vệ đường.

Nhà Huy cũng nghèo. Bố Huy mất sớm. Mẹ Huy làm công nhân ở Xí nghiệp bánh mứt kẹo. Không buôn, không bán, chỉ trông vào đồng lương công nhân nay ca mai kíp nên gia đình Huy lúc nào cũng túng bấn, thiếu trước hụt sau.

Sang đến năm cuối cấp 3 Minh mới chợt nhận ra đã yêu Huy từ bao giờ. Minh khôn ngoan lấy lòng mẹ Huy bởi cái vẻ đảm đang tháo vát của mình. Đến nhà Huy "học nhóm" Minh nhanh nhẩu quét nhà, rửa mâm bát, đánh cái mâm đồng bằng tro bếp và vỏ chanh đến sáng

choang có thể soi gương được. Minh thường hay thủ thủ với mẹ Huy. Minh tươi tỉnh chiều chuộng hết lòng đứa em gái của Huy, lườm nguyệt bất cứ cô bạn nào "hấp háy" Huy. Minh biết mình kém sắc vóc lại hơn tuổi Huy nên hay giờ những "chiều" khác để vây bủa, dồn ép Huy. Vậy mà thành công. Đến khi thi xong đại học, trong thời gian Huy chờ giấy gọi thì Minh và Huy chính thức trở thành một cặp.

Minh đâu có ngờ rằng những trang sách cuộc đời Minh chỉ vắn vắn có vài trang vui "viết" về những ngày đầu của mối tình ấy thôi.

Huy và cả mẹ Huy rồi em gái Huy lâu nay đều đã quen với sự xả thân hết lòng của Minh. Nhờ có Minh xoay sở bán mua đổi chác mà nhà Huy có được cái tủ lạnh cũ. Tuy vậy, khi hàng xóm láng giềng xa gần hỏi đến mối quan hệ của hai đứa, mẹ Huy đều nước đôi: "Thì ... các cháu cũng chỉ là bạn". Nguyên nhân thực sự khiến mẹ Huy không mặn mà gì là do Minh xấu quá, Minh già hơn Huy nhiều quá, Minh cần cổ đen đứa quá. Minh không xứng với một Quốc Huy đang học Đại Học Bách Khoa danh giá với tương lai.... "Nhà nước" chắc chân và rộng mở.

Huy biết mẹ mình một mặt vẫn rất cần sự thảo vát của Minh nhưng mặt khác lại không muốn Minh là con dâu của bà.

Ngay cả bản thân Huy cũng thế. Càng ngày, Huy càng hiểu tình cảm Huy có với Minh không phải là tình yêu.

Huy bắt đầu né gặp Minh. Thậm chí Huy còn cáu gắt, mắng mỏ Minh những khi không hài lòng.

Trực giác đàn bà khiến Minh cay đắng trước sự yếu thế của mình. Nhưng cũng chính sự khôn ngoan lọc lõi đã khiến Minh quyết định phải "chiến đấu đến cùng" để có được thứ mình đã dốc lòng bấy lâu nay.

Hồi đó, một trong những địa điểm hiếm hoi thanh niên Hà Nội có thể dẫn nhau đi ... "tìm hiểu" là Công viên Thống nhất. Minh chủ động rủ Huy vào cổng sau khi đó còn rất vắng người qua lại. Sau một hồi băng quơ đủ thứ chuyện, khi bóng tối bao phủ, dưới một lùm cây thấp lè tè Minh nắm tay Huy dắt vào mê cung của những nụ hôn đắm đuối cùng với những khám phá thám hiểm cõi thiên đường.

Lúng túng, vụng về và buồng thả cho bản năng dẫn dắt, tối khuya hôm ấy trong Công viên Thống Nhất, nhân gian có thêm một người đàn ông và một người đàn bà.

Sau lần đầu "chua đầu vào đầu" Thu Minh mặc nhiên coi mình đã là vợ của Quốc Huy. Nhưng Huy lại khác. Khi

đã sở hữu Minh một cách quá dễ dàng, Huy chỉ coi Minh như một đối tượng để mình xả hết, xả kiệt những bùng nổ khát thèm về tình dục của một gã trai mới lớn khỏe mạnh. Huy trở thành một gã trai khệnh khạng lúc nào không hay.

Khi Huy tốt nghiệp và may mắn có công việc ngay trong chính nhà máy mà mẹ Huy đã từng là công nhân, nhà Huy đã phần nào bước qua con bĩ cực. Huy lao vào kiếm tiền để mong thoát khỏi cái vòng đói nghèo. Huy muốn sắp xếp lại cuộc sống của mình. Việc đầu tiên Huy muốn làm là rũ bỏ Thu Minh.

Mẹ Huy bắt đầu nói với Minh về những ai, những ai đang "mê thằng Huy nhà này lắm".

Cô em gái Huy đang tuổi ương dở, lại quen được chiều nên đồng đành chẳng biết ý tứ gì bao giờ. Chính cô em đã chề thẳng vào mặt Minh: "Da chị thế kia thì có mà quét hết hộp phấn Con Ín cũng chẳng trắng ra được. Trông ghê quá!"

Minh cay lắm. Bụng bảo dạ sẽ găm lại trong tim trong óc để về sau "tính sổ". Chị Bình hàng xóm, cố vấn ái tình của Minh bảo phải "đánh một trận cho dứt điểm" vì "không nhanh chân thì mày hết xuân. Đòi đàn bà con gái, cho nó vắn vò mấy năm rồi. Chả còn gì em ạ." Chị Bình còn bảo cứ phải có "dấm xu" rượu cho khỏi sắc rồi ... "tắt đèn thì nhà ngói cũng như nhà tranh ấy mà!"

Và rồi Minh cưới Huy khi cái thai trong bụng Minh đã sang đến tháng thứ tư. Cái thai khiến Minh hạnh phúc vì đó là cú hích cuối cùng khiến Huy hoàn toàn quy phục. Điều Minh coi là thắng lợi thì lại là điều mẹ Huy coi là cực chẳng đã, và đấy mới chỉ là sự mở màn cho cả chuỗi những ê chề khổ ải mà Minh phải trải qua.

Sau khi cưới chồng, Minh xả thân vì chồng vì con.

Nghĩa là Minh nuôi cả ông kỹ sư hưởng lương ềo ược lẩn nuôi hai đứa con. Chưa hết, nhà còn cô em chồng con nhà nghèo nhưng cứ ngỡ mình "cầm tinh nàng công chúa" nên vừa nhác việc nhà lại vừa thích "nà" tiền chị dâu. Nhưng tất cả những điều kể trên không bằng một bà mẹ chồng thích hoành hợ hành hạ Minh đủ điều. Vốn đánh đá nanh nọc có tiếng nên Minh cũng chẳng chịu lép. Ngôi nhà của họ luôn âm ỉ tiếng chửi chớ máng mèo cạnh khõe. Minh xoe xoe suốt ngày nhưng Minh cũng "miệng nói tay làm". Minh xộc xệch áo quần vì nghĩ "đào ôi chồng rồi con rồi còn đom đóm với ai nữa".

Minh biết mình không xinh đẹp bằng ai, người lại cứ

đuẩn đưỡn bốn mùa khô cong khô nỏ nên mặt gì cũng xấu. Minh cũng buồn cũng tủi thân lắm. Da thịt, tim óc đàn bà chứ có phải gỗ đá gì. Những lúc như thế Minh bầu vào cầu của các cụ "gái có công, chồng chẳng phụ". Nhất là miếng ăn miếng uống ở cái nhà này từ khi còn manh nha trứng nước cũng chỉ một tay Minh lo cả.

Đi cùng chồng cùng con, đưa ác mồm ác miệng cứ bảo Minh là vú em. Kề vô ý vô tứ thì hên hêch trên "chị Minh đưa ba cháu đi chơi a. Gớm, "thằng cu lớn" trông sáng sủa đẹp trai quá!"

Nhưng hình như thời của các cụ khác thời của Minh. Minh cứ cúc cung tận tụy nhưng mong Huy ghi nhận công sức và thương yêu Minh hơn nhưng mọi thứ đâu có đơn giản như thế."

Khi đã leo được đến chức Phó phòng kinh doanh khi Huy bắt đầu tìm cách xa lánh Minh. Huy càng ngày càng ngọt mà bóng bẩy. Vốn vẫn được chút mã ngoài, lại ăn ngon mặt đẹp cộng với những giao tiếp xã hội khiến Huy văn minh lịch lãm hẳn ra.

Minh nai lưng quần quật chăm cho hai đứa con ăn học rồi làm nhà làm cửa để trẻ con có chỗ ăn chỗ chơi rộng rãi. Chỉ nguyên cái chuyện đưa đón hai đứa con ngược xuôi học thêm học nếm đã lấy đi của mẹ nó cơ man nào tiền bạc và sức lực. Đây là chua kể bà mẹ chống cay nghiệt với ti tử thứ bệnh.

Cho đến một ngày chính Minh gục ngã vì bệnh. Bác sĩ nói bị ung thư phổi. Di căn rồi. Mọi sự chỉ tính ngày tính tháng chứ không tính năm...

Trong khoảng không gian lạnh ngắt nhưng không hiểu sao lại có thể ngửi được ngào ngào hương thơm của các loại hoa tươi, Thu Minh thấy người mình nhẹ bẫng - nhẹ đến mức tưởng như có thể bay lên được. Minh lâng lâng mỉm cười vì chợt nhận thấy mình không còn bị những cơn đau như cào như xé ở phổi hành hạ nữa.

- "Ơ... mình cười được à?" - Thu Minh nghĩ, "Thế mà mình cứ tưởng mình không thể cười được nữa..."

Cái cảm giác bỗng bẽnh nhẹ nhàng dịu dàng bao bọc quanh Minh. Nghĩ mãi không ra là mình đã từng được hưởng cảm giác này từ bao giờ. Nhưng rõ ràng là trong cả cuộc đời của mình, từ khi là một con bé con lem lốc đến khi là người đàn bà lăn lộn buôn chải giữa đời Minh đã từng được hưởng.

Có chút tê tê hoang dại lan khắp người Minh

Minh chợt nhận ra cái cảm giác được ve vuốt khám phá bởi bàn tay của Huy. Hồi đó tay Huy hơi hả tham lam, nóng vội nắn bóp, luồn lách vào mọi chỗ trong cơ thể con gái của Minh. Tiếng Huy rên rỉ đầy khát thèm, rạo rục - sự rạo rục khát thèm hiếm hoi Huy dành cho người đàn bà của mình nên đối với Minh giống như một báu vật của kỳ ức và da thịt. Minh cong người lên đón nhận những ấm áp nóng nần từ Huy. Tay ghi xiết lấy cơ thể săn chắc, Minh đã gọi tên chồng đầy thỏa thuê mãn nguyện...

Minh nằm rũ ra với một cảm giác no nê đầy áp mọi đường gân thớ thịt. Minh thấy mình đang bồng bẽnh.

Vậy thôi là đủ...

Minh nhẹ nhàng trôi vào thế giới khác với chan chứa cảm giác cam chịu và tha thứ.

